

Andrea Voigt

Augustus in Parijs

Uitgeverij De Geus

Loretta deed de deur open. Ze was op haar pantoffels. De roze lippenstift klonterde een beetje om haar mond en haar ogen waren zwartomlijnd.

- Dat is een tijd geleden, zei ze.

Lisa keek haar aan maar zei niets. Ze zakte iets door haar knieën en zette voorzichtig haar tassen neer op de stoep. Loretta keek ernaar. Drie weekendtassen, twee vormeloze en een waar schoenen in zaten; de hakken duwden hoeken in het textiel.

- Het is maar voor een maand, zei Lisa.

Loretta gaf geen antwoord. Ze pakte twee van de tassen en sjuowde ze de gang in. Lisa kwam binnen met de rest van haar bagage.

- Breng maar naar boven, zei Loretta, daar kun je wel slapen.

Lisa liep de trap op en bracht haar spullen naar het logeerkamertje. Ze sloeg de beddensprei terug en schudde aan de dekens. In Loretta's huis rook het naar vroeger. Het oude beddenhout gaf geen geur meer af, maar de lakens wel, ze roken naar Loretta's wasmiddel met een bittere zweem van sigaretten.

Beneden was Loretta al in de weer met koffie, eieren en een koekenpan. De geuren mengden zich met de andere geuren tot een zware lucht die ze bijna kon proeven.

Het was dan ook een tijd geleden dat ze hier geweest was, Loretta had gelijk. Tijdens haar jaren met Finn had ze Loretta weinig gezien. Lisa had haar niet eens verteld dat ze zwanger was, maar dat was nu wel te zien. Ze zou een wieg moeten hebben, of een grote bak.

Lisa had geen honger, ze dronk alleen haar koffie en prikte in het ei. Als ze het kleiner maakte met haar vork, leek het minder. Loretta zat tegenover haar in haar roze shirt en keek haar aan. Ze steunde met haar armen op de tafel.

- En na die maand?

- Ik vind wel wat.

- Werk, of een huis?

- Allebei, zei Lisa, en ze haalde haar schouders op om aan te geven dat het niet belangrijk was.

Loretta keek nu zorgelijk. – Hoe moet dat dan met een kind. Je kunt ook langer blijven.

- Hm hm.

's Avonds keken ze naar de tv. – Begrijp je dat nou, zei Loretta. Verder zeiden ze er niets over. Er hing een man met een wit overhemd aan de buitenkant van een instortend gebouw. Hij zou het niet lang houden van angst, of uitputting. Aan zijn houding was niets te zien en zijn gezicht was te veraf, maar zijn onkreukbare houding maakte de ramp op een of andere manier in volle omvang zichtbaar.

Later zouden ze zich die avond verschillend herinneren. Lisa zou zeggen dat Loretta haar krulspelden in had, wat ook zo was. Loretta zou zeggen dat Lisa tijdens het journaal een glas rode wijn omgooid. Lisa zou zeggen dat ze geen rode

wijn hadden gedronken. Loretta zou zeggen dat Lisa eigenwijs was en haar op de vlekken wijzen, die nooit uit het tapijt waren gegaan. Lisa zou zeggen dat Loretta haar wijn zelf had omgegooid. En we dronken geen rode wijn zei je net, zou Loretta zeggen. Weet je nog die man met dat witte overhemd, zou Lisa vragen. Loretta zou zeggen dat het onzin was, er hing helemaal geen man met een wit overhemd. Maar Lisa wist het zeker.

- Hoe zit het eigenlijk met dat huis van tante Estelle in Amsterdam? vroeg Lisa met haar ogen op het beeld gericht. De man bungelde, zijn lichaam had geen houvast.

- Je wilt toch niet naar Amsterdam?

- Jawel. Staat het leeg?

- Ja, maar de administratieve dingen zeg maar, die zijn nog niet afgerond. Ik moet nog een keer naar de notaris voor de berekeningen.

- Maar het huis staat dus leeg?

- Loretta aarzelde, terwijl haar blik over het scherm ging en ergens naar speurde. Naar een emotie, een opengesperde mond, wanhoop. Hij kon niet onverschillig zijn op de rand van de dood. - Ja, dat wel, zei ze.

- Heb je de sleutel?

- Hm hm.

Er werden duizenden verhalen in gang gezet over hoe het gegaan was, wat er was gebeurd, verhalen van de nabestaanden over hun vermisten, hun geliefden, en elk verhaal was een klein deel van een niet na te vertellen werkelijkheid.

Brandweerlieden klommen over de puinhopen door stofwolken die het zicht vervuilden en de lucht verzwaarden, maar ze bleven rondlopen en spuiten. Wereldleiders be-

toonden zich geschokt. Er werd een team opgezet om lijken te identificeren. De man met het overhemd bungelde aan het gebouw. Steeds weer die man. Hij zou vallen. Zijn nabestaanden zouden hebben geweten dat Lisa gelijk had, als het ze geïnteresseerd zou hebben. Het zou ze niet interesseren, want het zou nergens iets aan veranderen.

Lisa keek zonder iets te zien. Het maakte alles makkelijker, het maakte alles relatief. Ze kreeg een kind, zij had zelf geen vader, het kind had geen vader. De man viel. Alles klopte.

- En wanneer zijn die administratieve dingen dan wel afgerond?

- Ik zal eens informeren, zei Loretta stijfjes.